

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 16ης Απριλίου 2015¹

Υπόθεση C-580/13

**Coty Germany GmbH
κατά
Stadtsparkasse Magdeburg**

[αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Διανοητική ιδιοκτησία και βιομηχανική ιδιοκτησία — Πώληση εμπορεύματος παραποιήσεως/απομιμήσεως — Οδηγία 2004/48/ΕΚ — Άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 3, στοιχείο ε' — Δικαίωμα ενημερώσεως στο πλαίσιο αγωγής λόγω προσβολής δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας — Κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους η οποία επιτρέπει στα πιστωτικά ιδρύματα να αρνούνται αίτημα παροχής πληροφοριών σχετικά με τον δικαιούχο τραπεζικού λογαριασμού (τραπεζικό απόρρητο) — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρα 8, 17, παράγραφος 2, 47 και 52, παράγραφος 1 — Αναλογικότητα του περιορισμού θεμελιώδους δικαιώματος»

1. Το προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το Bundesgerichtshof παρέχει την ευκαιρία στο Δικαστήριο να εμβαθύνει τη νομολογία του σε σχέση με το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας,² σε έναν τομέα ο οποίος δεν έχει διερευνηθεί ακόμη. Έως σήμερα, το Δικαστήριο επιλήφθηκε κυρίως διαφορών μεταξύ, αφενός, δικαιούχων δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και, αφετέρου, χρηστών του Διαδικτύου οι οποίοι μεταφορτώνουν ή ανταλλάσσουν περιεχόμενα που προστατεύονται από δικαιώματα δημιουργού, τα στοιχεία των οποίων επιθυμούν να εξασφαλίσουν οι φορείς παροχής προσβάσεως στο Διαδίκτυο προκειμένου να στραφούν εναντίον τους αφού γίνει γνωστή η ταυτότητά τους³. Εν προκειμένω, ωστόσο, πιστωτικό ίδρυμα επικαλείται το τραπεζικό απόρρητο και αρνείται να παράσχει τα απαραίτητα στοιχεία για την άσκηση αγωγής κατά προσώπων που, εκμεταλλευόμενα τις τεχνικές δυνατότητες που παρέχει το Διαδίκτυο, διακινούν εμπορεύματα παραποιήσεως/απομιμήσεως.

2. Το βασικό ζήτημα που τίθεται στην υπό κρίση υπόθεση είναι το κατά πόσον τρίτος που δεν συμμετείχε σε εικαζόμενη προσβολή του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας, αλλά «[διαπιστώθηκε ότι] παρείχε, σε εμπορική κλίμακα, υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες για την προσβολή δικαιώματος» (άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48) —εν προκειμένω, πιστωτικό ίδρυμα—,

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — ΕΕ L 157, σ. 45. Κατά το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2004/48, «για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας ο όρος “δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας” εμπεριέχει τα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας», και ως εκ τούτου θα χρησιμοποιώ στο εξής τον όρο «διανοητική ιδιοκτησία» κατά την ευρεία αυτή έννοια.

3 — Βλ. αποφάσεις Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54)· Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771)· Bonnier Audio κ.λπ. (C-461/10, EU:C:2012:219)· UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192), και διάταξη LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten (C-557/07, EU:C:2009:107).

μπορεί, βάσει της προπαρατεθείσας οδηγίας και επικαλούμενος το τραπεζικό απόρρητο, να αρνηθεί να παράσχει τις πληροφορίες (συγκεκριμένα, το όνομα και τη διεύθυνση του δικαιούχου τραπεζικού λογαριασμού) που του ζητεί ο δικαιούχος του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας ή το πρόσωπο που νομιμοποιείται για την υπεράσπιση του εν λόγω δικαιώματος⁴.

I – Κανονιστικό πλαίσιο

Δίκαιο της Ένωσης

3. Σκοπός της οδηγίας 2004/48 είναι, κατά τη δέκατη αιτιολογική σκέψη αυτής, η προσέγγιση των νομοθετικών συστημάτων των κρατών μελών όσον αφορά την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, προκειμένου να διασφαλιστεί υψηλό, ισοδύναμο και ομοιογενές επίπεδο προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων στην εσωτερική αγορά. Στην όγδοη αιτιολογική σκέψη αναφέρεται ότι «οι διαφορές μεταξύ των συστημάτων που ισχύουν στα κράτη μέλη όσον αφορά τα μέσα επιβολής των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας υπονομεύουν την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και δεν επιτρέπουν τη διασφάλιση ισοδύναμου επιπέδου προστασίας εντός της Κοινότητας. Η κατάσταση αυτή δεν διευκολύνει την ελεύθερη κυκλοφορία εντός της εσωτερικής αγοράς ούτε δημιουργεί περιβάλλον ευνοϊκό για τον υγιή ανταγωνισμό», ενώ στην ένατη αιτιολογική σκέψη της προπαρατεθείσας οδηγίας υπενθυμίζεται ότι «[...] η αυξημένη χρήση του διαδικτύου καθιστά δυνατή την άμεση διανομή των πειρατικών προϊόντων παγκοσμίως [...]».

4. Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/48, «η παρούσα οδηγία δεν θίγει: α) [...] την οδηγία 95/46/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων]», όπως αναφέρεται επίσης στη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη.

5. Το άρθρο 3 της οδηγίας 2004/48 ορίζει:

«1. Τα κράτη μέλη προβλέπουν τα μέτρα, τις διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης που απαιτούνται για τη διασφάλιση της επιβολής των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας που ρυθμίζονται με την παρούσα οδηγία. Τα εν λόγω μέτρα, οι διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης πρέπει να είναι θεμιτά και δίκαια, να μην είναι περίπλοκα και δαπανηρά άνευ λόγου και να μην προβλέπουν παράλογες προθεσμίες ούτε να συνεπάγονται αδικαιολόγητες καθυστερήσεις.

2. Τα εν λόγω μέτρα, διαδικασίες και μέτρα αποκατάστασης πρέπει επίσης να είναι αποτελεσματικά, αναλογικά και αποτρεπτικά και να εφαρμόζονται κατά τρόπον ώστε να αποτρέπεται η δημιουργία εμποδίων στο νόμιμο εμπόριο και να προβλέπονται εγγυήσεις κατά της κατάχρησής τους.»

4 — Κατά το άρθρο 4 της οδηγίας 2004/48, τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν ότι δικαίωμα για την εφαρμογή των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης που προβλέπονται στο κεφάλαιο II της προπαρατεθείσας οδηγίας έχει, μεταξύ άλλων, «κάθε άλλο πρόσωπο που έχει εξουσιοδοτηθεί να χρησιμοποιεί τα εν λόγω δικαιώματα [διανοητικής ιδιοκτησίας], ιδίως οι κάτοχοι άδειας εκμετάλλευσης, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές».

6. Το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48, με τίτλο «Δικαίωμα ενημέρωσης», έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και κατόπιν αιτιολογημένου και αναλογικού αιτήματος του προσφεύγοντος, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται να διατάσσουν την παροχή πληροφοριών για την προέλευση και για τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών που προσβάλλουν δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, από τον παραβάτη ή/και οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο:

[...]

γ) διαπιστώθηκε ότι παρείχε, σε εμπορική κλίμακα, υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες για την προσβολή δικαιώματος,

[...]

2. Οι πληροφορίες της παραγράφου 1 περιλαμβάνουν, εφόσον ενδείκνυται:

α) τα ονοματεπώνυμα και τις διευθύνσεις των παραγωγών, κατασκευαστών, διανομέων, προμηθευτών και λοιπών προηγούμενων κατόχων του προϊόντος ή της υπηρεσίας, καθώς και των παραληπτών χονδρεμπόρων και των εμπόρων λιανικής·

[...]

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 εφαρμόζονται με την επιφύλαξη άλλων κανονιστικών διατάξεων οι οποίες:

[...]

ε) διέπουν την προστασία της εμπιστευτικότητας των πηγών πληροφοριών ή την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων.»

Εθνικό δίκαιο

7. Το άρθρο 19 του γερμανικού νόμου περί σημάτων, της 25ης Οκτωβρίου 1994, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα (Markengesetz, στο εξής: νόμος περί σημάτων), τιτλοφορείται «Δικαίωμα ενημέρωσης» και μεταφέρει στο γερμανικό δίκαιο περί σημάτων το δικαίωμα που θεσπίζει το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48. Η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου 19 έχει ως εξής:

«Σε περίπτωση πρόδηλης προσβολής ή στις περιπτώσεις στις οποίες ο δικαιούχος εμπορικού σήματος ή εμπορικής επωνυμίας άσκησε αγωγή κατά του παραβάτη, το δικαίωμα υφίσταται (με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 1) επίσης κατά του προσώπου που, σε εμπορική κλίμακα,

- 1) κατέχει το παράνομο εμπόρευμα,
- 2) χρησιμοποίησε τις παράνομες υπηρεσίες,
- 3) παρείχε υπηρεσίες που χρησιμοποιήθηκαν για τις προσβολές του δικαιώματος αυτού ή,
- 4) σύμφωνα με στοιχεία που παρείχε οποιοδήποτε από τα πρόσωπα που αναφέρονται στα σημεία 1, 2 ή 3 ανωτέρω, συμμετείχε στην παραγωγή, κατασκευή ή διανομή των εν λόγω εμπορευμάτων ή στην παροχή των εν λόγω υπηρεσιών,

εκτός εάν το εν λόγω πρόσωπο δικαιούται να αρνηθεί να καταθέσει στη διαδικασία κατά του παραβάτη βάσει των άρθρων 383 έως 385 του νόμου περί πολιτικής δικονομίας [...].»

8. Το άρθρο 383, παράγραφος 1, σημείο 6, του γερμανικού νόμου περί πολιτικής δικονομίας (Zivilprozessordnung, στην έκδοση της 5ης Δεκεμβρίου 2005, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα, στο εξής: ZPO) αναγνωρίζει στα πρόσωπα εκείνα στα οποία, λόγω της θέσεως, του επαγγέλματος ή του αξιώματός τους, έχουν γνωστοποιηθεί πραγματικά περιστατικά τα οποία, λόγω της φύσεώς τους ή βάσει νομικών διατάξεων, πρέπει να διατηρηθούν απόρρητα το δικαίωμα να αρνηθούν να καταθέσουν σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορά η υποχρέωση τηρήσεως του απορρήτου.

II – Διαφορά της κύριας δίκης και προδικαστικά ερωτήματα

9. Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της γερμανικής εταιρίας Coty Germany GmbH (στο εξής: Coty Germany), κατόχου αδείας αποκλειστικής χρήσεως του κοινοτικού σήματος «Davidoff Hot Water», και της Sparkasse Magdeburg (στο εξής: Sparkasse).

10. Τον Ιανουάριο του 2011, η Coty Germany αγόρασε μέσω διαδικτυακής πλατφόρμας πλειστηριασμών μία φιάλη αρώματος της μάρκας «Davidoff Hot Water». Κατέβαλε το τίμημα του προϊόντος στον τραπεζικό λογαριασμό της Sparkasse που της παρέσχε ο πωλητής. Όταν διαπίστωσε ότι είχε αγοράσει προϊόν παραποιήσεως/απομιμήσεως, η Coty Germany ζήτησε από την πλατφόρμα πλειστηριασμών να της παράσχει το πραγματικό όνομα του δικαιούχου του λογαριασμού χρήστη από τον οποίο πωλήθηκε το άρωμα (η πώληση είχε πραγματοποιηθεί με τη χρήση ψευδώνυμου). Το πρόσωπο το οποίο υποδείχθηκε δέχθηκε ότι ήταν ο δικαιούχος του λογαριασμού χρήστη στην πλατφόρμα πλειστηριασμών, αλλά αρνήθηκε ότι ήταν ο πωλητής του προϊόντος και, επικαλούμενο το δικαίωμά του να μην καταθέσει, αρνήθηκε να παράσχει περισσότερες πληροφορίες. Η Coty Germany στράφηκε ακολούθως κατά της Sparkasse βάσει του άρθρου 19, παράγραφος 2, του νόμου περί σημάτων, ζητώντας από αυτήν το όνομα και τη διεύθυνση του δικαιούχου του τραπεζικού λογαριασμού στον οποίο κλήθηκε να πληρώσει το ποσό για το προϊόν παραποιήσεως/απομιμήσεως που αγόρασε. Η Sparkasse, επικαλούμενη το τραπεζικό απόρρητο, αρνήθηκε να παράσχει τις εν λόγω πληροφορίες. Η Coty Germany προσέφυγε ακολούθως στο Landgericht Magdeburg (πρωτοβάθμιο δικαστήριο), το οποίο υποχρέωσε την Sparkasse να παράσχει τις ζητηθείσες πληροφορίες. Η Sparkasse άσκησε έφεση ενώπιον του Oberlandesgericht Naumburg, επικαλούμενη το άρθρο 383, παράγραφος 1, στοιχείο 6, του ZPO (στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 19, παράγραφος 2, του νόμου περί σημάτων), το οποίο προστατεύει, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα των πιστωτικών ιδρυμάτων να μην καταθέτουν ως μάρτυρες σε αστική δίκη επικαλούμενα το τραπεζικό απόρρητο. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δικαίωσε τη Sparkasse και τότε η Coty Germany άσκησε αναίρεση ενώπιον του Bundesgerichtshof, ζητώντας εκ νέου να υποχρεωθεί το πιστωτικό ίδρυμα να παράσχει τις ζητηθείσες πληροφορίες.

11. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesgerichtshof αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει το άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48/EK να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία, σε περίπτωση όπως της κύριας δίκης, παρέχει τη δυνατότητα σε τραπεζικό ίδρυμα να αρνηθεί κατ' επίκληση του τραπεζικού απορρήτου την κατ' άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας παροχή πληροφοριών ως προς το όνομα και τη διεύθυνση δικαιούχου τραπεζικού λογαριασμού;»

12. Γραπτές παρατηρήσεις στην παρούσα διαδικασία κατέθεσαν η Coty Germany, η Sparkasse, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Γερμανική Κυβέρνηση.

III – Σύνοψη των θέσεων των μετεχόντων στη διαδικασία

13. Η Coty Germany υποστηρίζει στις παρατηρήσεις της ότι το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/48 αντιτίθεται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιτρέπει σε πιστωτικό ίδρυμα να επικαλείται το τραπεζικό απόρρητο προκειμένου να αρνηθεί να παράσχει το όνομα και τη διεύθυνση του δικαιούχου τραπεζικού λογαριασμού σε πρόσωπο το οποίο ζητεί τα εν λόγω στοιχεία σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας. Κατά την Coty Germany, όποιος προσβάλλει δικαίωμα επί σήματος δεν θα επιτρέψει ποτέ σε εκείνον που του παρέχει υπηρεσία κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 να παράσχει στοιχεία σχετικά με την ταυτότητά του (τα οποία είναι δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για τους σκοπούς της οδηγίας 95/46) στον δικαιούχο του προσβαλλόμενου δικαιώματος, με αποτέλεσμα να προκαλείται πάντοτε σύγκρουση στις περιπτώσεις αυτές. Η Coty Germany ζητεί τη στάθμιση των συγκρουόμενων συμφερόντων λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, συνεκτιμώντας ότι όποιος πωλεί προδήλως παραποιημένο εμπόρευμα ή προϊόν απομιμήσεως δεν δικαιούται προστασίας όσον αφορά τα στοιχεία της ταυτότητάς του.

14. Η Sparkasse, η οποία επικεντρώνει τις παρατηρήσεις της στο μη παραδεκτό του προδικαστικού ερωτήματος σημείο στο οποίο θα επανέλθω αμέσως, εκτιμά επί της ουσίας ότι η Coty Germany έχει στη διάθεσή της έναν άλλο απλό τρόπο για την αποκάλυψη της ταυτότητας του εικαζόμενου παραβάτη του δικαιώματος σήματος και συγκεκριμένα την κίνηση ποινικής διαδικασίας, με την οποία θα μπορέσει να αποκτήσει πρόσβαση στις πληροφορίες που θα συγκεντρώσει η εισαγγελία, έναντι της οποίας δεν είναι δυνατή η επίκληση του τραπεζικού απορρήτου. Εξάλλου, η Sparkasse επισημαίνει ότι το δικαίωμά της να αρνηθεί να καταθέσει δεν μπορεί να εξαρτηθεί από τη στάθμιση των συγκρουόμενων συμφερόντων στη συγκεκριμένη υπόθεση. Επιπλέον, υπογραμμίζει ότι ένα πιστωτικό ίδρυμα δεν είναι σε θέση να εκτιμήσει, όταν πρέπει να αποφασίσει εάν θα παράσχει ή όχι τις ζητούμενες πληροφορίες, κατά πόσον η προσβολή σήματος είναι πρόδηλη ή μη κατά την έννοια του άρθρου 19, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του νόμου περί σημάτων.

15. Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 πρέπει να δοθεί η έννοια ότι η απάντηση σε αίτημα παροχής πληροφοριών που βασίζεται στην εν λόγω διάταξη πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και να τηρεί τις επιταγές της αρχής της αναλογικότητας κατά τη στάθμιση των συγκρουόμενων θεμελιωδών δικαιωμάτων. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, το δικαίωμα της Ένωσης στον τομέα της προστασίας των δεδομένων (συγκεκριμένα, η οδηγία 95/46) δεν αντιτίθεται καταρχήν στη γνωστοποίηση των ζητούμενων στοιχείων υπό τις περιστάσεις της κρινομένης υποθέσεως. Η Γερμανική Κυβέρνηση εκτιμά, εξάλλου, ότι δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω η, κατά τον χαρακτηρισμό της, «εξαιρέση» του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48. Η εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την άρνηση παροχής των ζητούμενων πληροφοριών λόγω τραπεζικού απορρήτου δεν είναι κανόνας ο οποίος διέπει την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως. Κατ' αυτήν, πρόκειται μάλλον για κανόνα προστασίας της εμπιστευτικότητας των πηγών πληροφοριών, κατά το προαναφερθέν άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', έννοια η οποία, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, καταλαμβάνει επίσης την εμπιστευτικότητα των πληροφοριών, αυτών καθεαυτές. Εντούτοις, η προαναφερθείσα διάταξη της οδηγίας πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι πρέπει να επιτρέπεται στον εθνικό δικαστή σε κάθε περίπτωση να σταθμίζει τα συγκρουόμενα θεμελιώδη δικαιώματα και να εκτιμά τις περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως.

16. Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει με τις παρατηρήσεις της ότι το άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48 δεν αντιτίθεται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιτρέπει σε πιστωτικό ίδρυμα να επικαλεστεί το τραπεζικό απόρρητο για να αρνηθεί να παράσχει τις ζητηθείσες πληροφορίες, εφόσον η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση πληροί ορισμένες προϋποθέσεις και συγκεκριμένα εφόσον τηρεί τις επιταγές της αρχής της ασφάλειας δικαίου η οποία διέπει την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και παρέχει στον εθνικό δικαστή τη δυνατότητα να σταθμίζει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση τα συγκρουόμενα θεμελιώδη δικαιώματα.

IV – Ανάλυση

A – Επί του παραδεκτού

17. Πριν από την εξέταση του ζητήματος ουσίας που τίθεται με το ερώτημα που υπέβαλε το Bundesgerichtshof, πρέπει να εξετασθεί το ζήτημα του παραδεκτού που ήγειρε η Sparkasse, εναγομένη της κύριας δίκης. Η Sparkasse υποστηρίζει ότι η διαφορά της κύριας δίκης δεν διέπεται από την οδηγία 2004/48, αλλά μόνον από το εθνικό δίκαιο, καθόσον το αίτημα παροχής πληροφοριών δεν υποβάλλεται στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικής με προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας (άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, σε σχέση με το άρθρο 19, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του νόμου περί σημάτων), αλλά σε περίπτωση «πρόδηλης προσβολής» του σήματος (άρθρο 19, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του νόμου περί σημάτων) —η οποία δεν προβλέπεται, κατ' αυτήν, στην προαναφερθείσα οδηγία—, όπως αναλύεται ακολούθως.

18. Κατά τη Sparkasse, το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 δεν θεσπίζει αυτοτελές ουσιαστικό δικαίωμα τρίτου να υποβάλει αίτημα παροχής πληροφοριών, αλλά αναγνωρίζει το εν λόγω δικαίωμα μόνο στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ή βιομηχανικής ιδιοκτησίας —εν προκειμένω, δικαιώματος επί κοινοτικού σήματος— και κατόπιν αιτιολογημένου και μη δυσανάλογου αιτήματος του προσφεύγοντος. Η Sparkasse υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, δεν υφίσταται διαδικασία περί διαπιστώσεως προσβολής κινηθείσα από τον δικαιούχο του σήματος (ή από την κάτοχο αδείας στην προκειμένη περίπτωση) κατά του παραβάτη του δικαιώματός του, στο πλαίσιο της οποίας ο προσφεύγων ζητεί από τρίτο την παροχή συγκεκριμένων πληροφοριών, αλλά ασκείται αυτοτελές ουσιαστικό δικαίωμα, το οποίο δεν ρυθμίζεται από την οδηγία, αλλά μόνον από το εθνικό δίκαιο.

19. Φρονώ ότι η εν λόγω ένσταση πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, εκτιμώ ότι δεν είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι η περίπτωση της «πρόδηλης προσβολής» περιλήφθηκε στον νόμο περί σημάτων το 2008, λαμβανομένων ακριβώς υπόψη των περιπτώσεων εκείνων στις οποίες ο δικαιούχος του θιγόμενου δικαιώματος χρειάζεται τις πληροφορίες για τον εντοπισμό του παραβάτη, δηλαδή των περιπτώσεων εκείνων στις οποίες, λόγω των χαρακτηριστικών του γερμανικού δικονομικού δικαίου, το οποίο δεν επιτρέπει την κίνηση αστικής διαδικασίας κατά μη προσδιοριζόμενου προσώπου, δεν είναι δυνατόν να κινηθεί διαδικασία λόγω προσβολής δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, καθόσον δεν έχει προσδιορισθεί ακόμη το πρόσωπο κατά του οποίου θα ασκηθεί η αγωγή⁵.

20. Κατά την άποψή μου, η διατύπωση του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, μεταξύ άλλων, στην ισπανική απόδοσή του («στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας»)⁶, είναι αρκούντως ευρεία ώστε να περιλαμβάνει περιπτώσεις όπως η εξεταζόμενη εν προκειμένω, καθόσον, δεδομένου ότι υφίστανται επαρκείς ενδείξεις προσβολής δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας («πρόδηλη προσβολή»), το αίτημα παροχής πληροφοριών προσανατολίζεται σαφώς στην κίνηση διαδικασίας λόγω προσβολής σήματος. Υπό την έννοια αυτή, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται «στο πλαίσιο» διαδικασίας «που αφορά» προσβολή δικαιώματος επί σήματος⁷.

5 — BT-Drs. 16/5048, σ. 38 και 39, σε σχέση με το σχέδιο του γερμανικού νόμου περί μεταφοράς της οδηγίας 2004/48.

6 — Η υπογράμμιση δική μου. Η ισπανική απόδοση, όπως και η ιταλική («nel contesto dei procedimenti riguardanti la violazione di un diritto di proprietà intellettuale») και η πορτογαλική («no contexto dos procedimentos relativos à violação de um direito de propriedade intelectual»), αποτελούν κατά λέξη μετάφραση της αγγλικής απόδοσής «in the context of proceedings concerning an infringement of an intellectual property right». Στη γερμανική απόδοση αναφέρεται επί λέξει «im Zusammenhang mit einem Verfahren wegen Verletzung eines Rechts des geistigen Eigentums» (η υπογράμμιση δική μου), ενώ στη γαλλική χρησιμοποιείται η φράση «dans le cadre».

7 — Βλ. επίσης Walter και Goebel στο πλαίσιο της αναλύσεως του άρθρου 8 της οδηγίας 2004/48 στο Walter, M.M., και von Lewinski, S. (επιμέλεια): *European Copyright Law: a commentary*. Oxford, Oxford University Press, 2010, σ. 1263 και 1264: «Paragraph 1 does not read “in the course of proceedings concerning an infringement of intellectual property rights”, but refers to such proceedings in using the formula “in the context of” such proceedings, thus emphasizing that the information must be provided with respect to infringement proceedings but not necessarily in the course of an infringement proceeding» (η υπογράμμιση δική μου).

21. Ως εκ τούτου, εκτιμώ ότι πρέπει να συναχθεί ότι η υπό κρίση περίπτωση εμπίπτει επίσης στο πεδίο εφαρμογής της προαναφερθείσας οδηγίας 2004/48 και ότι το προδικαστικό ερώτημα του Bundesgerichtshof υποβάλλεται παραδεκτώ.

Επί της ουσίας

22. Όσον αφορά την ουσία του ερωτήματος, πρέπει καταρχάς να διευκρινιστεί ότι ο λόγος υπάρξεως του ερωτήματος του Bundesgerichtshof, παρότι δεν προκύπτει ρητώς από τη διατύπωσή του, ανάγεται στη διάταξη του άρθρου 19, παράγραφος 2, του νόμου περί σημάτων. Όπως ήδη επισημάνθηκε, η εν λόγω διάταξη αναγνωρίζει ρητώς τη δυνατότητα του τρίτου από τον οποίο ζητούνται πληροφορίες να αρνηθεί να τις παράσχει εάν, σύμφωνα με τα άρθρα 383 έως 385 του ΖΡΟ, δικαιούται να μην καταθέσει σε αστική διαδικασία κινηθείσα κατά του παραβάτη. Εν προκειμένω, η Sparkasse έκανε πράγματι χρήση της εν λόγω δυνατότητας επικαλούμενη το τραπεζικό απόρρητο⁸.

23. Αυτό που πρέπει να προσδιορισθεί είναι κατά πόσον αυτή η προβλεπόμενη από το γερμανικό δίκαιο δυνατότητα αρνήσεως παροχής πληροφοριών με επίκληση, τελικώς, του τραπεζικού απορρήτου είναι σύμφωνη προς το δικαίωμα ενημερώσεως το οποίο αναγνωρίζεται υπέρ του δικαιούχου ή του κατόχου αδείας χρήσεως σήματος από το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48.

24. Το δικαίωμα ενημερώσεως το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48 εξυπηρετεί πρακτικούς σκοπούς και προορίζεται να διασφαλίζει την ουσιαστική προστασία της διανοητικής ιδιοκτησίας, όπως προκύπτει από την εικοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας. Άμεσος σκοπός του είναι να εξισορροπήσει σε κάποιο βαθμό το διαφορετικό επίπεδο ενημερώσεως που διαθέτουν ο εικαζόμενος παραβάτης δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και ο δικαιούχος του εν λόγω δικαιώματος⁹ με τις επακόλουθες συνέπειες τις οποίες μπορεί να έχει στο δικαίωμα πραγματικής προσφυγής το γεγονός ότι ο φορέας του δικαιώματος δεν διαθέτει τις ελάχιστες πληροφορίες οι οποίες είναι απαραίτητες για να στραφεί κατά του εικαζόμενου παραβάτη. Βεβαίως, το δικαίωμα ενημερώσεως δεν είναι απόλυτο και, πράγματι, το άρθρο 8 προβλέπει τη δυνατότητα των κρατών μελών να θεσπίζουν ορισμένους περιορισμούς στην άσκησή του. Συγκεκριμένα, καίτοι το τραπεζικό απόρρητο δεν περιλαμβάνεται ρητώς στους περιορισμούς αυτούς, στην παράγραφο 3 προβλέπονται τα εξής: «Οι παράγραφοι 1 και 2 εφαρμόζονται με την επιφύλαξη άλλων κανονιστικών διατάξεων οι οποίες [...] ε) διέπουν την προστασία της εμπιστευτικότητας των πηγών πληροφοριών ή την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων». Το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/48, εξάλλου, περιορίζει το δικαίωμα ενημερώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 8 όταν ορίζει ότι η οδηγία «δεν θίγει», μεταξύ άλλων, την οδηγία 95/46.

25. Το αιτούν δικαστήριο μνημονεύει ρητώς στο προδικαστικό ερώτημα μόνον το άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48 ως διάταξη η οποία επιτρέπει ενδεχομένως να θεωρηθεί το τραπεζικό απόρρητο ως περιορισμός του δικαιώματος ενημερώσεως ή, ακόμη, ως εξαίρεση από το δικαίωμα ενημερώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της

8 — Το τραπεζικό απόρρητο γίνεται γενικά δεκτό στη Γερμανία ως ειδική υποχρέωση εμπιστευτικότητας, η οποία απορρέει από τη γενική υποχρέωση των πιστωτικών ιδρυμάτων να προστατεύουν και να μη προσβάλλουν τα περιουσιακά δικαιώματα των πελατών τους και η οποία ενσωματώνεται συνήθως στους γενικούς όρους των συμβάσεων που αυτοί συνάπτουν με τα πιστωτικά ιδρύματα και υποχρεώνει τα τραπεζικά ιδρύματα να απαντούν αρνητικά στα αιτήματα παροχής πληροφοριών που αφορούν τους πελάτες τους, ελλείψει συγκαταθέσεως του δικαιούχου του λογαριασμού. Οι γενικοί όροι των συμβάσεων της Stadtsparkasse Magdeburg είναι διαθέσιμοι στο Διαδίκτυο, στον ιστότοπο <https://www.sparkasse-magdeburg.de/pdf/vertragsbedingungen/AGB.pdf>. Περιλαμβάνουν ρητή μνεία στο τραπεζικό απόρρητο (σημείο 1, παράγραφος 1) και στις περιστάσεις υπό τις οποίες το ίδρυμα μπορεί να παρέχει πληροφορίες σχετικές με τον πελάτη (σημείο 3, παράγραφος 2). Σχετικά με το τραπεζικό απόρρητο και ιδίως τη σχέση του με την προστασία των δεδομένων, βλ. ιδίως Kahler, T., «Datenschutz und Bankgeheimnis», στο Kahler, T., και Werner, S.: *Electronic Banking und Datenschutz — Rechtsfragen und Praxis*. Berlin/Heidelberg: Springer, 2008, σ. 143 επ. και εκεί παρατιθέμενη βιβλιογραφία.

9 — McGuire, M.R., «Beweismittelvorlage und Auskunftsanspruch nach der Richtlinie 2004/48/EG zur Durchsetzung der Rechte des Geistigen Eigentums», *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht — Internationaler Teil*, 2005, σ. 15, και Haedicke, M., «Informationsbefugnisse des Schutzrechtsinhabers im Spiegel der EG-Richtlinie zur Durchsetzung der Rechte des geistigen Eigentums», στο A. Ohly κ.ά. (επιμέλεια): *Perspektiven des Geistigen Eigentums und Wettbewerbsrechts — Festschrift für Gerhard Schricker zum 70. Geburtstag*. Mόναχο, C.H. Beck, 2005, σ. 19 και 20.

οδηγίας. Επομένως, το ζήτημα που τίθεται είναι το κατά πόσον, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, το άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της προαναφερθείσας οδηγίας επιτρέπει σε τραπεζικό ίδρυμα το οποίο εμπίπτει σε εθνική νομική διάταξη προβλέπουσα το δικαίωμα αρνήσεως καταθέσεως σε συγκεκριμένες περιπτώσεις να επικαλεστεί το τραπεζικό απόρρητο προκειμένου να αρνηθεί να παράσχει τις πληροφορίες που του ζητήθηκαν από πρόσωπο το οποίο άσκησε το δικαίωμα που προβλέπεται στην πρώτη παράγραφο του εν λόγω άρθρου 8.

26. Επισημαίνω καταρχάς ότι, εν προκειμένω, πρέπει να επικεντρωθούμε στη δεύτερη περίπτωση που προβλέπεται στο στοιχείο ε', η οποία παραπέμπει στην επεξεργασία προσωπικών δεδομένων, αφήνοντας κατά μέρος την πρώτη, η οποία αφορά την προστασία της εμπιστευτικότητας των πηγών πληροφοριών. Εκτιμώ ότι είναι προφανές ότι, εν προκειμένω, δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, καθόσον δεν διακυβεύεται η προστασία της ταυτότητας «πηγής πληροφοριών».

27. Εξετάζοντας τη δεύτερη αυτή περίπτωση που προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48, πρέπει καταρχάς να παρατηρήσω ότι, κατά την άποψή μου, η επίμαχη εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως εκτίθεται από το αιτούν δικαστήριο, έχει δύο διαφορετικές συνέπειες: πρώτον, μια *άμεση* συνέπεια, η οποία συνίσταται στη «ματαίωση» του δικαιώματος ενημερώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48· δεύτερον, μια *έμμεση* συνέπεια, η οποία συνίσταται στην προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος πραγματικής προσφυγής και, ενδεχομένως εν τέλει, του θεμελιώδους δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας.

28. Σπεύδω να επισημάνω ότι η ματαίωση του δικαιώματος ενημερώσεως που προαναφέρθηκε (και, έμμεσα, ο περιορισμός των προαναφερθέντων θεμελιωδών δικαιωμάτων) αποτελεί με τη σειρά της συνέπεια των απαιτήσεων του «τραπεζικού απορρήτου», όπως αυτό αποτυπώνεται στο άρθρο 383, παράγραφος 1, σημείο 6, του ZPO. Το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατά πόσον ο σκοπός της διαφυλάξεως του τραπεζικού απορρήτου μπορεί να εμπίπτει στη θεσπιζόμενη στο άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48 εξαίρεση από την άσκηση του δικαιώματος ενημερώσεως που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου, στο μέτρο που το εν λόγω δικαίωμα αναγνωρίζεται «με την επιφύλαξη», ιδίως, «άλλων κανονιστικών διατάξεων οι οποίες [...] διέπουν [...] την επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων».

29. Υπό την έννοια αυτή, μπορεί να συζητηθεί κατά πόσον η προαναφερθείσα εξαίρεση τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω, καθόσον υπάρχουν αμφιβολίες για το κατά πόσον το «τραπεζικό απόρρητο» καθ'αυτό, όπως προβλέπεται στο γερμανικό δίκαιο, αποτελεί «κανονιστική διάταξη» για τους σκοπούς του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48, ή για το κατά πόσον η διάταξη του άρθρου 383, παράγραφος 1, σημείο 6, του ZPO —στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 19, παράγραφος 2, του νόμου περί σημάτων— αποσκοπεί στη ρύθμιση της «επεξεργασίας των προσωπικών δεδομένων», όπως υπογράμμισε ιδίως η Γερμανική Κυβέρνηση με τις παρατηρήσεις της¹⁰.

30. Εντούτοις, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι σε πολλές περιπτώσεις, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, το βαθύτερο ερώτημα πίσω από την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως είναι κατά πόσον πρέπει να γνωστοποιηθούν ή όχι στον δικαστή δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συγκεκριμένων προσώπων¹¹. Επιπλέον, πρέπει να ληφθεί επίσης υπόψη ότι, σε κάθε περίπτωση, η οδηγία 2004/48 περιέχει, στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο α', γενική ρήτρα σεβασμού των διατάξεων της οδηγίας 95/46 σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Επομένως, ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48 σύμφωνη προς το θεμελιώδες δικαίωμα

10 — Βλ. σημεία 59 επ. των εν λόγω παρατηρήσεων.

11 — Η γνωστοποίηση του ονόματος και της διεύθυνσεως του δικαιούχου του λογαριασμού (εικαζόμενου παραβάτη) που τηρείται στη Sparkasse, κατά το αίτημα της Coty Germany, θα συνιστούσε, εφόσον αυτό γινόταν δεκτό, γνωστοποίηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, δηλαδή πληροφορίας αφορώσας φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί (κατά τον ορισμό του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας 95/46), καθώς και «επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» (κατά τον ορισμό του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας 95/46).

της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που κατοχυρώνεται στο άρθρο 8 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η επίμαχη εθνική κανονιστική ρύθμιση εμπίπτει στο άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε΄, της προαναφερθείσας οδηγίας.

31. Έχοντας αναλύσει κατ' αυτόν τον τρόπο την εθνική κανονιστική ρύθμιση, εκτιμώ ότι, προκειμένου να εξετασθεί κατά πόσον είναι συμβατή με την οδηγία 2004/48, πρέπει πρωτίστως να χαρακτηριστεί από απόψεως διασφάλισης των σχετικών θεμελιωδών δικαιωμάτων. Συναφώς, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι η προαναφερθείσα εθνική κανονιστική ρύθμιση συνιστά «περιορισμό» στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων πραγματικής προσφυγής και βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη. Πράγματι, το έννομο συμφέρον του πιστωτικού ιδρύματος να διαφυλάξει το τραπεζικό απόρρητο, που συνιστά έκφραση της υποχρέωσης τηρήσεως εμπιστευτικότητας που διέπει τη σχέση με τον πελάτη του, επιφέρει περιορισμό δύο θεμελιωδών δικαιωμάτων του δικαιούχου ή του κατόχου αδειάς χρήσεως του σήματος (του δεύτερου ως φορέα συγκεκριμένων περιουσιακών δικαιωμάτων σχετικών με το σήμα), κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, και συγκεκριμένα του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη) και του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 47 του Χάρτη¹², το οποίο αποτελεί αναγκαίο μέσο για την προστασία του πρώτου.

32. Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη επιτρέπει τον περιορισμό στην άσκηση των υπό εξέταση θεμελιωδών δικαιωμάτων για δύο εναλλακτικούς σκοπούς: ο περιορισμός πρέπει να ανταποκρίνεται πραγματικά σε σκοπό γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση (πρώτη περίπτωση) ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων (δεύτερη περίπτωση). Μολονότι απόκειται στον εθνικό δικαστή να προσδιορίσει οριστικά τον νόμιμο σκοπό που επιδιώκει η επίμαχη κανονιστική ρύθμιση, είναι, κατά την άποψή μου, σαφές ότι συντρέχει η δεύτερη περίπτωση (καίτοι δεν αποκλείω να συντρέχουν επίσης «σκοποί γενικού ενδιαφέροντος» κατά την έννοια της πρώτης περιπτώσεως, οι οποίοι σχετίζονται με την άσκηση από τα τραπεζικά ιδρύματα δραστηριότητας θεμελιώδους σημασίας για τη λειτουργία του συνολικού οικονομικού συστήματος). Υπό την έννοια αυτή, φρονώ ότι ο περιορισμός του δικαιώματος προσφυγής και του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας του κατόχου αδειάς χρήσεως του σήματος λόγω του τραπεζικού απορρήτου —βάσει του οποίου το τραπεζικό ίδρυμα δεσμεύεται να μην αποκαλύπτει στοιχεία σχετικά με την ταυτότητα του πελάτη του και την τραπεζική του δραστηριότητα χωρίς τη συγκατάθεσή του— ανταποκρίνεται θεμελιωδώς στην αναγκαιότητα διαφυλάξεως του δικαιώματος (το οποίο αναγνωρίζεται επίσης ως θεμελιώδες στο άρθρο 8 του Χάρτη) περί προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των πελατών που έχει στην κατοχή του το πιστωτικό ίδρυμα.

33. Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη περιγράφει λεπτομερώς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες είναι νόμιμος ο «περιορισμός» θεμελιώδους δικαιώματος. Συναφώς, για να είναι νόμιμος ο περιορισμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων που αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στην ως άνω διάταξη, δηλαδή πρέπει ο περιορισμός αυτός να προβλέπεται από τον νόμο, να τηρεί το βασικό περιεχόμενο των οικείων δικαιωμάτων και ελευθεριών και, τέλος, να είναι κατάλληλος και αναγκαίος για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, καθώς και να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας.

12 — Το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 47 του Χάρτη αποτελεί επιβεβαίωση της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης απορρέουσας από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών (βλ. αποφάσεις Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, σκέψη 37· Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψη 335, και AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, σκέψη 54).

34. Στον εθνικό δικαστή απόκειται να ελέγξει κατά πόσον η επίμαχη γερμανική κανονιστική διάταξη πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη. Δεδομένου ότι ο εθνικός δικαστής γνωρίζει καλύτερα τις ιδιαιτερότητες «περίπτωσης όπως της κύριας δίκης» τις οποίες μνημονεύει το αιτούν δικαστήριο, σε αυτόν απόκειται να εκτιμήσει κατά πόσον συντρέχουν εν τέλει ή όχι οι περιστάσεις οι οποίες νομιμοποιούν τον περιορισμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων λόγω του τραπεζικού απορρήτου.

35. Ακολούθως θα εκθέσω συνοπτικά, υπενθυμίζοντας τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου, τα στοιχεία που είναι απαραίτητα ώστε ο εθνικός δικαστής να μπορεί να εκτιμήσει, εφαρμόζοντας το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, σε ποιο βαθμό το έννομο συμφέρον του πιστωτικού ιδρύματος να διαφυλάξει το τραπεζικό απόρρητο μπορεί να περιορίσει θεμιτώς το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής προσώπου που προτίθεται να επικαλεστεί, ως προϋπόθεση για να προβάλει ενώπιον των δικαστηρίων τα δικαιώματά του που απορρέουν από κοινοτικό σήμα, το δικαίωμα ενημερώσεως που του αναγνωρίζει το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 και μπορεί επίσης να περιορίσει, ως απώτατη ενδεχόμενη συνέπεια, το θεμελιώδες δικαίωμά του διανοητικής ιδιοκτησίας.

1. Νομιμότητα και βασικό περιεχόμενο

36. Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη ορίζει ότι ο περιορισμός «πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο», δηλαδή πρέπει να τηρεί την αρχή της νομιμότητας, με αποτέλεσμα ένας περιορισμός να είναι παραδεκτός μόνον εάν θεμελιώνεται σε νομική βάση του εθνικού δικαίου, η οποία πρέπει να είναι προσβάσιμη, σαφής και προβλέψιμη¹³. Ωστόσο, εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο στο σημείο 22 της αποφάσεως περί παραπομπής, «στη Γερμανία το τραπεζικό απόρρητο δεν θεμελιώνεται ευθέως σε νομοθετική διάταξη, αλλά συνάγεται κατά το γερμανικό δίκαιο από τη γενική υποχρέωση των τραπεζών να προστατεύουν και να μην ζημιώνουν τα περιουσιακά συμφέροντα των αντισυμβαλλομένων τους». Στη Γερμανία, κατά το Bundesgerichtshof, «η προστασία του τραπεζικού απορρήτου προκύπτει όμως έμμεσα από το άρθρο 383, παράγραφος 1, σημείο 6, του ZPO με το οποίο καθιερώνεται δικαίωμα αρνήσεως μαρτυρίας για γεγονότα που εμπίπτουν στο τραπεζικό απόρρητο [...] [στα οποία] υπάγονται κατά κανόνα και το όνομα και η διεύθυνση του δικαιούχου λογαριασμού».

37. Όπως ήδη εξέθεσα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση *Scarlet Extended*¹⁴, ο όρος «νόμος», για τους σκοπούς του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, πρέπει να ερμηνεύεται υπό την ουσιαστική του έννοια και όχι απλώς υπό την τυπική, δηλαδή υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει τόσο το «γραπτό δίκαιο» όσο και το «άγραφο δίκαιο» ή ακόμη το «παραγόμενο» από τα δικαστήρια δίκαιο, οπότεν «πάγια νομολογία» η οποία δημοσιεύεται και επομένως καθίσταται προσβάσιμη και η οποία ακολουθείται από τα δικαστήρια των κατώτερων βαθμών δικαιοδοσίας μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να συμπληρώσει μια νομοθετική διάταξη και να την αποσαφηνίσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να καταστήσει τα αποτελέσματά της προβλέψιμα.

38. Απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να επιβεβαιώσει σε ποιο βαθμό η σχετική με το άρθρο 383, παράγραφος 1, σημείο 6, του ZPO νομολογία καθιστά δυνατό να διαπιστωθεί ότι το τραπεζικό απόρρητο, καίτοι δεν κατοχυρώνεται ρητώς στο γερμανικό δίκαιο σε καμία κανονιστική διάταξη, πληροί τις επιταγές της αρχής της νομιμότητας όπως εκτέθηκαν ανωτέρω (συγκεκριμένα, τις επιταγές προσβασιμότητας, σαφήνειας και προβλεψιμότητας) και μπορεί καταρχήν να νομιμοποιεί, εφόσον πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, τον περιορισμό των προαναφερθέντων θεμελιωδών δικαιωμάτων.

13 — Βλ., επ' αυτού, σημείο 53 των προτάσεων της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2007:454), όπου γίνεται μνεία στην απόφαση *Österreichischer Rundfunk* (C-465/00, C-138/01 και C-139/01, EU:C:2003:294, σκέψεις 76 και 77).

14 — C-70/10 (EU:C:2011:771, σημείο 99).

39. Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη ορίζει, επίσης, ότι ο περιορισμός πρέπει σε κάθε περίπτωση να τηρεί το «βασικό περιεχόμενο» του προσβαλλόμενου θεμελιώδους δικαιώματος ή δικαιωμάτων. Συναφώς, οι σοβαρότερες αμφιβολίες εγείρονται σε σχέση, ειδικότερα, με το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής της Coty Germany. Η αποτελεσματικότητα της ένδικης προστασίας την οποία ζητεί η κάτοχος αδείας χρήσεως του σήματος φαίνεται να εξαρτάται στη Γερμανία, σε περιστάσεις όπως αυτές της κρινομένης υποθέσεως, αποκλειστικά και μόνον από την παραίτηση, για οποιονδήποτε λόγο, του πιστωτικού ιδρύματος από το οποίο ζητούνται οι πληροφορίες και το οποίο δεσμεύεται από συμβατική υποχρέωση εμπιστευτικότητας έναντι του πελάτη του από το δικαίωμά του να μην καταθέσει ως μάρτυρας, το οποίο του αναγνωρίζει το άρθρο 383, παράγραφος 1, σημείο 6, του ZPO¹⁵. Αναμφίβολα απόκειται στο εθνικό δίκαιο των διαφόρων κρατών μελών να ρυθμίζει τη διαδικασία εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης βάσει της αρχής της δικονομικής αυτονομίας (με αποτέλεσμα, καταρχήν, κάθε κράτος μέλος να μπορεί να αποφασίζει τον τρόπο ρυθμίσεως του δικαιώματος συγκεκριμένων προσώπων να μην καταθέτουν ως μάρτυρες σε σχέση με πραγματικά περιστατικά τα οποία γνωρίζουν). Ωστόσο, η διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών κατά την άσκηση της εν λόγω αρμοδιότητας περιορίζεται από την απαίτηση να διασφαλίζεται ανά πάσα στιγμή η αποτελεσματικότητα της προστασίας, ώστε να μην καθίσταται πρακτικώς αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερής η άσκηση των δικαιωμάτων που αναγνωρίζει η έννομη τάξη της Ένωσης¹⁶. Εν πάση περιπτώσει, είναι σαφές ότι το βασικό περιεχόμενο δεν τηρείται εάν η επίμαχη εθνική κανονιστική ρύθμιση έχει ως αποτέλεσμα τη ματαίωση του δικαιώματος των ενδεχόμενων φορέων δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας να εξασφαλίσουν ένδικη προστασία.

2. Αναλογικότητα υπό την ευρεία έννοια

40. Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, «τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά [...] στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων». Για τον σκοπό αυτό, θα πρέπει να εκτιμηθεί κατά πόσον, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η παρεμπόδιση, μέσω της επικλήσεως του τραπεζικού απορρήτου, της Coty Germany να ασκήσει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, ματαιώνοντας επίσης κατ' αυτόν τον τρόπο την προστασία του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας της, αποτελεί κατάλληλο, αναγκαίο και μη δυσανάλογο μέτρο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού, ο οποίος είναι, κατά την άποψή μου, όπως προαναφέρθηκε, η διαφύλαξη του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων του εικαζόμενου παραβάτη τα οποία κατέχει το πιστωτικό ίδρυμα στο οποίο αυτός έχει ανοίξει λογαριασμό.

α) Καταλληλότητα

41. Πρώτον, όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, η καταλληλότητα απαιτεί να εξετασθεί κατά πόσον ο περιορισμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων του κατόχου αδείας χρήσεως του σήματος στην πραγματική προσφυγή και στη διανοητική ιδιοκτησία αποτελεί μέτρο κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, δηλαδή, κατά τη διατύπωση του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, κατά πόσον «[ανταποκρίνεται] πραγματικά» στην αναγκαιότητα, εν προκειμένω, διαφυλάξεως του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων του δικαιούχου του τραπεζικού λογαριασμού.

15 — Βλ., συναφώς, τα όσα εκτέθηκαν στο σημείο 19 των παρούσων προτάσεων σχετικά με την αδυναμία κινήσεως στη Γερμανία αστικής δίκης κατά μη προσδιοριζόμενου προσώπου. Όπως ήδη επισήμανε η γενική εισαγγελέας V. Trstenjak στις προτάσεις που ανέπτυξε στην υπόθεση *Hypoteční banka* (C-327/10, EU:C:2011:561), «[α]ν ο ενάγων δεν μπορούσε να εγείρει αγωγή κατά εναγομένου, ο οποίος δεν εντοπίζεται παρά την καταβολή κάθε προσπάθειας και επιμέλειας που επιβάλλουν η καλή πίστη και τα χρηστά ήθη, το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής του ενάγοντος θα κινδύνευε να καταστεί άνευ αντικειμένου» (σημείο 131).

16 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις *Safalero* (C-13/01, EU:C:2003:447, σκέψη 49), *Weber's Wine World κ.λπ.* (C-147/01, EU:C:2003:533, σκέψη 103), *Wells* (C-201/02, EU:C:2004:12, σκέψη 67), και *Unibet* (C-432/05, EU:C:2007:163, σκέψη 43), και τις προτάσεις της γενικής εισαγγελέας V. Trstenjak στην υπόθεση *N.S. κ.λπ.* (C-411/10 και C-493/10, EU:C:2011:610, σημεία 160 και 161). Η αρχή της αποτελεσματικότητας αποτυπώνεται πλέον όχι μόνον στο δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, όπως αναγνωρίζεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, αλλά επίσης, στον υπό εξέταση τομέα, στο άρθρο 3 της οδηγίας 2004/48.

β) Αναγκαιότητα

42. Δεύτερον, είναι ιδιαίτερα σημαντικό υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως να προσδιορισθεί κατά πόσον ο περιορισμός είναι πραγματικά αναγκαίος για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού. Ο περιορισμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Coty Germany είναι αναγκαίος μόνον εάν ο επιδιωκόμενος σκοπός (προστασία από το τραπεζικό ίδρυμα των δεδομένων του πελάτη του) δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσω μέτρου που περιορίζει σε μικρότερο βαθμό τα εν λόγω δικαιώματα. Εκτιμώ ότι στο σημείο αυτό θα πρέπει να εκτιμηθεί, ειδικότερα, κατά πόσον τα δεδομένα τα οποία ζητεί η Coty Germany από τη Sparkasse μπορούν να αποκτηθούν ενδεχομένως με άλλο τρόπο ή από άλλη πηγή, διαφορετική του πιστωτικού ιδρύματος¹⁷. Ομοίως, θα πρέπει να εξετασθεί στο σημείο αυτό αν είναι όντως εφικτή η πρόταση που εκθέτει η Sparkasse με τις παρατηρήσεις της, περί κινήσεως από την Coty Germany ποινικής διαδικασίας κατά αγνώστου ώστε να εξασφαλίσει κατ' αυτόν τον τρόπο το όνομα του εικαζόμενου παραβάτη. Για τον σκοπό αυτό, ο εθνικός δικαστής θα πρέπει να εξακριβώσει σε ποιο βαθμό μπορεί να απαιτηθεί από τον δικαιούχο ή τον κάτοχο αδείας χρήσεως του σήματος μια τέτοια προσφυγή σε ποινική διαδικασία και, ενδεχομένως εκ των προτέρων, κατά πόσον αυτό είναι στην πράξη εφικτό στο αντίστοιχο εθνικό δίκαιο (και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να εξακριβώσει ότι δεν συνιστά ενδεχομένως μη αποδεκτή κατάχρηση της ποινικής διαδικασίας για σκοπούς ξένους προς αυτήν).

γ) Αναλογικότητα υπό στενή έννοια

43. Τέλος, η ανάλυση της αναλογικότητας απαιτεί να εξετασθεί σε ποιο βαθμό οι σκοποί προστασίας ορισμένων δικαιωμάτων σε σχέση με άλλα θεμελιώδη δικαιώματα αντισταθμίζουν επαρκώς τις θυσίες που συνεπάγονται. Ο εθνικός δικαστής θα πρέπει να λάβει υπόψη, μεταξύ άλλων στοιχείων, το είδος και την έκταση των πληροφοριών που ζητεί η Coty Germany —οι οποίες, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, φαίνεται να περιορίζονται στις απολύτως αναγκαίες για την κίνηση ένδικης διαδικασίας κατά του εικαζόμενου δράστη—, τον βαθμό του προδήλου της προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας¹⁸, καθώς και κατά ποίου ενδέχεται να ενήργησε ο δικαιούχος του λογαριασμού του οποίου ζητούνται τα στοιχεία ταυτότητας κατά παράβαση του νόμου¹⁹, αξιολογώντας επίσης σε ποιο βαθμό η ταυτότητα προσώπου το οποίο εικάζεται ότι εμπορεύεται προϊόντα παραπομπής/απομιμήσεως είναι άξια προστασίας, ιδίως καθόσον, όπως υποστηρίζει η Coty Germany στις παρατηρήσεις της, η δήλωση αληθούς ονόματος και διευθύνσεως περιλαμβάνεται στις υποχρεώσεις κάθε καλόπιστου συναλλασσομένου²⁰. Ο δικαστής θα πρέπει επίσης να εξετάσει την ύπαρξη σημαντικής ζημίας προκληθείσας στον δικαιούχο του προστατευόμενου σήματος, καθώς και

17 — Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη εν προκειμένω ότι η Coty Germany επιχείρησε ήδη ανεπιτυχώς να εξασφαλίσει τις εν λόγω πληροφορίες από την πλατφόρμα πλειστηριασμών μέσω της οποίας αγόρασε το προϊόν παραπομπής/απομιμήσεως και από το πρόσωπο το οποίο η εν λόγω πλατφόρμα προσδιόρισε ως δικαιούχο του λογαριασμού χρήστη από τον οποίο πραγματοποιήθηκε η πώληση.

18 — Βλ., συναφώς, την απόφαση Bonnier Audio κ.λπ. (C-461/10, EU:C:2012:219, σκέψη 58), όπου το Δικαστήριο έκρινε παραδεκτή, από την άποψη του δικαίου της Ένωσης, εθνική νομοθεσία η οποία απαιτεί, μεταξύ άλλων, για την έκδοση διαταγής κοινοποιήσεως των ζητούμενων δεδομένων, να υπάρχουν αποχρώσεις ενδείξεις όσον αφορά την προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, και τις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα V. Trstenjak στην υπόθεση N.S. κ.λπ. (C-411/10 και C-493/10, EU:C:2011:611, σημείο 159). Υπενθυμίζεται ότι, εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, στο σημείο 2 της αποφάσεως περί παραπομπής, ότι «[τ]ο άρωμα ήταν απομίμηση αντιληπτή ακόμα και από κάποιον μη ειδικό».

19 — Σε αντίθεση με ό,τι ίσχυε στην υπόθεση Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54), όπου, όπως εξέθεσε η γενική εισαγγελέα J. Kokott στο σημείο 115 των προτάσεών της (EU:C:2007:454), «από το γεγονός ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματα του δημιουργού σε συγκεκριμένο χρονικό σημείο υπό μία διεύθυνση IP δεν συνάγεται κατά τρόπο αναμφισβήτητο ότι οι πράξεις αυτές διενεργήθηκαν από τον κάτοχο της συνδέσεως στον οποίον χορηγήθηκε η διεύθυνση αυτή κατά το χρονικό αυτό σημείο», στην παρούσα υπόθεση αφετηρία αποτελεί, επιβεβαιωμένα κατά την άποψή μου, το γεγονός ότι ο δικαιούχος του λογαριασμού στον οποίο καταβλήθηκε το χρηματικό ποσό που αντιστοιχούσε στην πληρωμή για το εμπόρευμα παραπομπής/απομιμήσεως είναι το πρόσωπο (ή ένα από τα πρόσωπα) που ωφελείται οικονομικά από την προσβολή του δικαιώματος επί του σήματος.

20 — Πρέπει να υπομνησθεί ότι στην απόφαση L'Oréal κ.λπ. (C-324/09, EU:C:2011:474, σκέψη 142), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «ναι μεν απαιτείται ο σεβασμός της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, πλην όμως, εφόσον ο διαπράττων την προσβολή συναλλάσσεται και δεν ενεργεί στο πλαίσιο της ιδιωτικής ζωής του, πρέπει να είναι σαφώς αναγνωρίσιμος» (η υπογράμμιση δική μου). Εν προκειμένω, είναι σαφές ότι το πρόσωπο που πώλησε το παραποιημένο άρωμα ενεργούσε «σε εμπορική κλίμακα» για τους σκοπούς της οδηγίας 2004/48, καθόσον, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, ο κύκλος εργασιών του λογαριασμού χρήστη της διαδικτυακής πλατφόρμας πλειστηριασμών από την οποία πραγματοποιήθηκε η πώληση υπερέβη, από τα μέσα Δεκεμβρίου του 2010 έως τα μέσα Ιανουαρίου του 2011, τα 10 000 ευρώ.

τις εγγυήσεις όσον αφορά τη χρήση από τη Coty Germany των δεδομένων που θα καταφέρει να εξασφαλίσει, ώστε οι γνωστοποιηθείσες πληροφορίες να χρησιμοποιηθούν μόνο για την κίνηση διαδικασίας κατά του εικαζόμενου υπευθύνου της προσβολής και όχι για σκοπούς ξένους προς τον συγκεκριμένο σκοπό. Σε κάθε περίπτωση, στο πλαίσιο αυτής της εξετάσεως της αναλογικότητας, ο εθνικός δικαστής οφείλει να λάβει υπόψη όλα τα θιγόμενα θεμελιώδη δικαιώματα και να σταθμίσει ανάλογα τα συγκρουόμενα θεμελιώδη δικαιώματα²¹.

44. Κατόπιν των προεκτεθέντων, εκτιμώ ότι το άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιτρέπει άνευ όρων σε τραπεζικό ίδρυμα, το οποίο επικαλείται το τραπεζικό απόρρητο, να αρνηθεί την παροχή πληροφοριών σχετικών με το όνομα και τη διεύθυνση του δικαιούχου τραπεζικού λογαριασμού οι οποίες του ζητήθηκαν βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας. Μια τέτοια συνέπεια είναι συμβατή με την προαναφερθείσα διάταξη της οδηγίας μόνον εφόσον είναι αποτέλεσμα προηγούμενης εκτιμήσεως από τον εθνικό δικαστή, μέσω της οποίας διασφαλίζεται η νομιμότητα του περιορισμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων που θίγονται από την επίμαχη εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

V – Πρόταση

45. Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο Bundesgerichtshof ότι:

«Το άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2004/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιτρέπει άνευ όρων σε τραπεζικό ίδρυμα, το οποίο επικαλείται το τραπεζικό απόρρητο, να αρνηθεί την παροχή πληροφοριών οι οποίες του ζητήθηκαν βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας, σχετικά με το όνομα και τη διεύθυνση του δικαιούχου τραπεζικού λογαριασμού. Μια τέτοια συνέπεια είναι συμβατή με την προαναφερθείσα διάταξη της οδηγίας μόνον εφόσον είναι αποτέλεσμα προηγούμενης εκτιμήσεως από τον εθνικό δικαστή, μέσω της οποίας διασφαλίζεται η νομιμότητα του περιορισμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων που θίγονται από την επίμαχη εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

21 — Βλ., συναφώς, αποφάσεις *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54), και *Bonnier Audio κ.λπ.* (C-461/10, EU:C:2012:219), καθώς και τη διάταξη *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten* (C-557/07, EU:C:2009:107).